

EERDERE BEKLIMMINGEN

- Ronald Bekendam (50) is al dertig jaar actief als klimmer. Ook is hij al verschillende keren op expeditie geweest. Een beknopt overzicht:
- 1984: Mont Blanc, beklimming van de Freneypeiler.
- 1986: Peru, eerste beklimming van de Rasac (6040 m).
- 1992: Kyrgizië, beklimming van acht rots- en ijsroutes tot 1500 meter hoog.
- 2005: Italië, beklimming van de zuidwand van de Spiz Lagunaz in de Dolomieten (1300 meter).

GEK WORDEN VAN DE MUGGEN

De klimmers hadden in Groenland ook veel last van de muggen. Bekendam: „Als je geen muggennet voor over je gezicht had, dan werd je helemaal lekgestoken. En dat is erg onprettig bij het klimmen, kan ik je verzekeren. Maar gelukkig was het zo dat als je eenmaal weg was van de begroeiing ook de muggen er niet meer waren, waardoor je rustig verder kon klimmen.”

‘Overal iets lekkers’

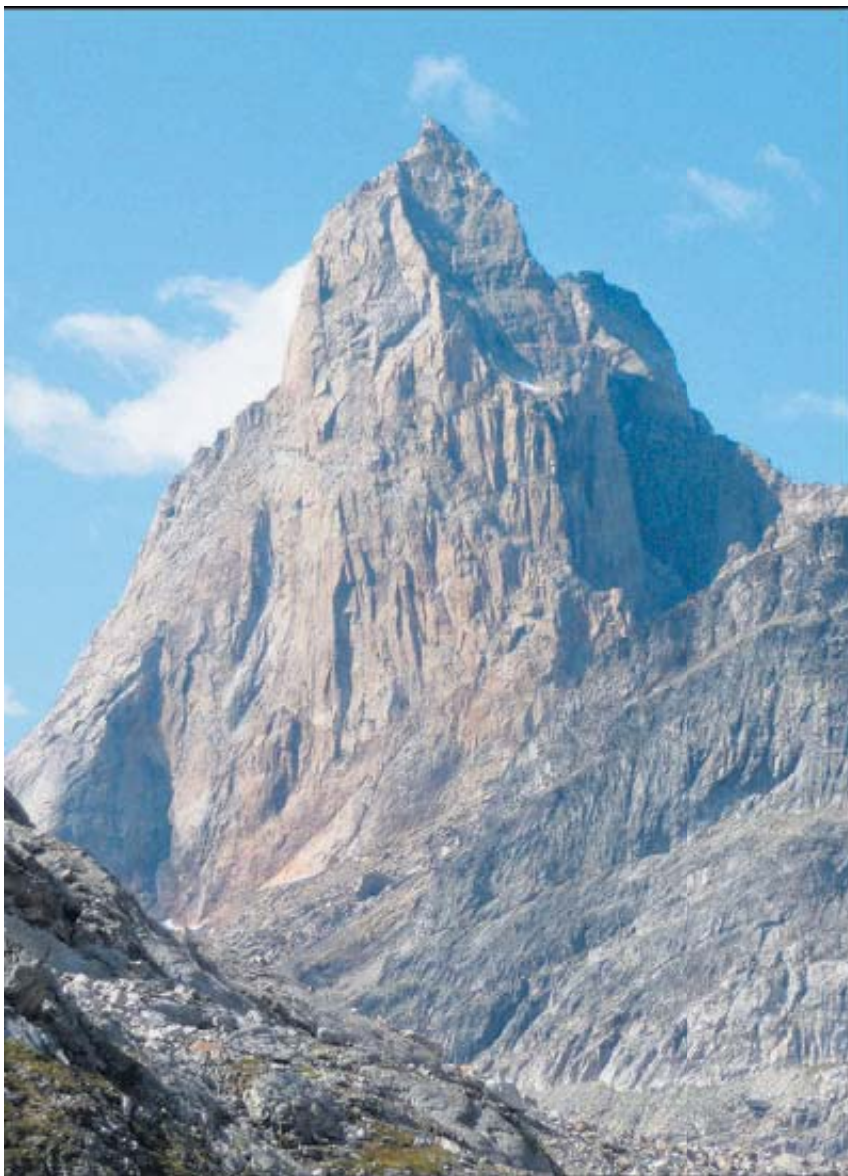
Alpinist Roland Bekendam keerde onlangs terug uit Zuid-Groenland. Daar ondernam hij samen met twee klimvrienden een expeditie. Geen bergen met een grote hoogte boven zeeniveau, maar wel technisch lastige rotspartijen en een irritante poolvos.

door Remco Koumans

Het is bijna onvermijdelijk om een klimmer niet te vragen naar zijn mening over de dodelijke ongelukken met bergbeklimmers die de voorbije weken in de Alpen zijn gebeurd. Toch vindt Maastrichtenaar Roland Bekendam (50) dat jammer. „Laat ik vooropstellen dat het natuurlijk hartstikke erg is als er ongelukken gebeuren waarbij mensen omkomen. Maar dat hoort bij het risico van de bergsport. Helaas komt naar de buitenwacht toe de sport alleen maar in het nieuws als er ongelukken gebeuren of expeditieleden ruzie krijgen. En dat terwijl er ook zoveel moois is om te vertellen.”

Bekendam is onlangs teruggekeerd van een klimexpeditie die hij samen met twee klimvrienden, Jefta Smit en Sjors Verbrugge, ondernam in Zuid-Groenland. Zonder ongelukken, zonder ruzies en met een succesvolle toppoging. Oorsprong van de expeditie ligt in een reis die Bekendam drie jaar geleden maakte naar het klimgebied. „Toen ik daar na een succesvolle beklimming op de top van de berg Titan stond, keek ik uit over een landschap met allemaal andere toppen. Ik voelde me net als in een taartenwinkel, overal iets lekkers. En toen is het plan ontstaan om naar punt 2106 (2106 meter boven zeeniveau, red.) toe te gaan en dat te beklimmen.”

Tijdens meetings, georganiseerd vanuit de Nederlandse Klim- en Bergsportvereniging (NKVB), ontmoette hij Verbrugge en Smit. Samen met een vierde klimmer zouden ze de tocht naar Groenland gaan ondernemen, maar tijdens een beklimming in de Dolomieten in Italië moest de vierde kompaan afhaken. „Zodoende vertrokken we op 11 juli met z'n drieën naar Groenland. Vanuit Denemarken met het vliegtuig naar Narsarsuaq en vanuit die plaats, na twee mislukte pogingen vanwege het slechte

Links de door Bekendam beklommen Battle Axe. Rechtsonder Bekendam in actie, rechtsboven zijn klimpartner Jefta Smit. foto's Roland Bekendam

weer, met de helikopter naar Nantoralik.” Verwacht in Zuid-Groenland geen bergen zo hoog als in de Himalaya. „Het beklimmen van bergen van achtduizend meter of hoger is toch een heel andere tak van sport. Wij beklimmen weliswaar geen bergen die zo hoog zijn, maar ze zijn wel technisch moeilijker, steiler bijvoorbeeld. Onze rotsformaties zijn 1000 tot 1500 meter hoog, van graniet en soms spekglad. Daarnaast zien wij er ook een uitdaging in om routes zelf te ontdekken in plaats van daar te gaan waar al honderden anderen zijn geweest.” De beklimming naar het eerste doel van de reis, punt 2106, liep voor Bekendam uit op een teleurstelling. Na een grondige verkenning van de rotswand werd hij ziek, waardoor hij de toppoging aan zich voorbij moest laten gaan. Verbrugge en Smit haalden de top

ook niet. Zij strandden op honderd meter omdat de route verder omhoog niet meer begaanbaar was. Een paar dagen later was Bekendam weer hersteld, waardoor het drietal een uiteindelijk succesvolle beklimming naar punt 1852, bijgenaamd de Battle Axe (strijdbijl) aflegde. De nacht voor de beklimming werd de rust echter danig verstoord, met name voor Bekendam. Uiteindelijk leverde dat wel de naam voor de nieuwe route die ze aflegden, op: Arctic Fox. Een naam te danken aan een wel erg brutale poolvos. „Sjors en Jefta lagen in een klimmerstent en ik sliep daarbuiten in een bivakzak. En toen kwam die poolvos me plagen. Hij zat overal aan, liep over me heen. Uiteindelijk heb ik die nacht voor de beklimming geen oog dicht gedaan.” Tijdens de beklimming werd er on-

geveer halverwege op een richel op de bergwand geslapen, waarna op de tweede dag naar de top geklimmen kon worden. Daar kwamen ze tot hun verrassing nog een overblijfsel tegen van eerdere expedities. „Onder een stapeltje stenen lag een koker van een filmrolletje, met daarin twee papiertjes. Eentje afkomstig van Franse klimmers uit de jaren vijftig en eentje van Schotten uit de jaren zeventig. Wij hebben er ook maar een briefje bijgedaan.”

De eerstvolgende klimtocht die Bekendam onderneemt, is in het najaar, als hij terugkeert naar de Dolomieten om daar de eerdere, afgeborken, klimtocht af te maken. „Maar toch droom ik er ook nog steeds van om een keer een berg van minimaal achtduizend meter hoog te beklimmen. Weliswaar heel anders dan dat we nu gedaan hebben, maar het lijkt me fantastisch.”